

İ. Ethem Geçim*

Sayın Editör

Derginiz ekinde yayınladığımız Türkiye’de Genel Cerrahi İnsan Gücü 2009 raporundan duyduğum memnuniyeti bildirir ve emeği geçenlere teşekkürlerimi sunarım. Bendenizin de üyelerden biri olduğu önceki yönetim kurulu dönemlerinde arzu etmemize rağmen teori ve hayalden öteye geçiremediğimiz bu türden çalışmalarını hedefe vardiyan, derneğin mevcut yönetim kuruluna da gönülden tebrik ve takdirlerimi ifade etmek isterim.

Raporun bu alanda Türk Cerrahi Derneği (TCD)’nin kuruluşundan beri yapılan en ciddi ve en değerli belge olduğu konusunda bir hak teslimi gerekir. Bu raporu, TCD’nin ülkemizde cerrahi alanında sunulan sağlık hizmetlerinin iyileştirilmesi temel amacının yanı sıra, bu hizmeti sunanların da seslerini duyuran, özlük haklarını koruyan, bu hizmeti veren insan gücünün de mesleki ve insani haklarını ön planda tutan yegane kurum olduğu bilincine varılması açısından bir dönüm noktası olarak görüyorum. Hekim ve cerrah sendikalarının olmadığı ülkemiz şartlarında bu dönüm noktası ileride daha iyi anlaşılacaktır.

İnsan gücü çalışmasının derinliği diye niteleyebileceğimiz bulaşıcı olanlar da dahil kısaca meslek hastalıkları, stres ve yıpranma oranları, intihar, psikiyatrik yardıma gereksinim duyma, alkol ve madde bağımlılıklarından tutunuz da, boşanma oranlarından çıkınız, yani materyal olarak bizleri inceleyen çalışmalar yapıldığında, birçok bakımdan toplum ve hatta diğer kimi branşlardaki hekim averajının gerçekten çok üzerinde zorluk derecesi olan bir hayat yaşadığımızı kanıtlamak hiç de zor olmayacaktır. Bir yandan bu derece emek ve özverinin karşılığı tedricen azalmaktayken, cerrahi eğitiminde bireyden istenen özveri ise giderek artmaktadır. Örneğin son yıllarda daha çok genel cerrahi uzmanından yan dal ihtisası yapması beklenmekte, daha çoğunun akademik un-

van almaya çalıştıkları görülmektedir. Gitgide daha çok meslektaşımız fazla sayılamayacak bir gelir artışı için devletin iş güvencesini feda ederek özel sektörde çalışmayı tercih etmektedir. Raporu ortaya çıkan çarpıcı bir gerçek, özel sektörde çalışan cerrah sayısının devlet sektörünün önüne geçtiği illerimizin varlığıdır. Korkarım beklenen yasal değişikliklerle benim iş güvencesi kaybı ve benzeri nedenlerle bir özveri olarak gördüğüm bu sektör değiştirme oranlarında daha da artış olacaktır. Ülkemiz kamuoyu ise, meslektaşlarımızı daha sık mediko-legal sorunlara çekecek, cerrahlik mesleğinin maddiyat bir tarafa, en azından sosyal takdir ve payelerinin de giderek azalmasına yol açacak şekilde yönlendirilmektedir. Türk cerrahlarının çok büyük çoğunluğu, tüm bu ahval ve şeraite karşın asalet ve vakarından değil hep kendisinden özveri göstererek aziz mesleğini sürdürmektedir.

Bu şartlar altında bizlerin yeniden öğrenebilecek ve hayatımızı kazanabilecek başka bir mesleğimizin de olamayacağını düşünürsek, tek bir yol kalmaktadır. Türk cerrahlarının haklarını ondan hizmet alanların hakları ile birlikte hatırlamak; mesleğin yönetim ve planlamasını, tartışmadan, kapalı kapılar ardında icraya çalışan, veri yerine görüş, ince hesap ve şahsi çıkarlara dayananların eline bırakmamaktır. Cerrahi sanatı bürolarda, masa başında planlanamaz ve yönetilemez. Söz hakkı esas olarak bürosu ameliyathanede olan, hasta bakan, 7 gün 24 saat görev yapanların olmalıdır. Diğer bir söyleyişle, düşünce kadar el emeğini de yüce tutmak için küçük hesapları bırakıp hep birlikte mücadele etmek gereklidir. Bu mücadele işte bugün gördüğümüz rapor gibi bilimsel yöntemlerle yapılırsa, önce yalandan arınmaz, ardından da her şey ve herkesin hak ettiği yere varması ile amacına ulaşabilir. Bu bilinci sağlamada bir kilometre taşını dikenleri tekrar tebrik ederim.

*Ankara Üniversitesi, Genel Cerrahi AD., Ankara, Türkiye

Dr. İ. Ethem Geçim
E-posta: tarlan-w@tr.netMakale Geliş Tarihi: 10.11.2009
Makale Kabul Tarihi: 02.12.2009